

Opinió

L'R. U. 486

Per fi ho van dir a la televisió en una hora de gran audiència. Primer es va poder llegir en revistes científiques, més tard, en algun medi especialitzat en el tema, i ara ja ho sap tothom.

Existeix un producte químic, l' R. U. 486, capaç de provocar abortaments des dels primers dies de la gestació.

Es un procediment net, inocuo per a la mare, senzill, sense intervenció de cap persona, molt íntim. Com a abortiu és perfecte, però com a procediment per a controlar la natalitat, molt discutible.

Cal que quedi clar, des d'un bon principi, que jo estimo i defenso la vida. De la mateixa manera que el meu dret a la vida no és discutible, de la mateixa manera doncs, jo respecto la vida dels demés; no qüestiono mai la vida a ningú: ni dels ja nascuts, ni dels que encara han de néixer però que ja estan concebuts.

L' R. U. 486 és un farmac que impideix que l' ou ja format (el nou ésser amb totes les seves característiques especials i úniques) anidi a l' úter de la mare i és expulsat a l' exterior. Es presenta, tanmateix, com un mètode alternatiu per al control de la natalitat, no com a un mètode per a abortar. Personalment em de-

canto per un control de la natalitat correcte i eficaç. Un control que deixi un lloc per a la espontaneïtat a les relacions entre parelles i que les ajudi a planificar la seva família amb llibertat, decidint quan volen tenir un fill. Perquè el nen així concebut és una persona feliç; sap, sent que és estimat, esperat, benvolgut des de l' inici de la seva existència.

Els pares d' aquest nen, al seu torn, viuen relaxats, sense la angústia periòdica d' un nou embarç, perquè només ells saben quants fills són capaços de criar correctament, donant a cada fill l' atenció física i espiritual que requereix.

A 1985 existeixen mètodes de control de la natalitat segurs i eficaços que no són abortius. Mètodes que eviten embarassos no desitjats, impeding la fecundació, impeding l' inici d' una nova vida.

Per contra existeixen mètodes abortius, entre els quals hi conto l' R. U. 486, que interrompen una gestació ja iniciada. S' ha iniciat una nova vida autònoma, independent; no és una prolongació del cos de la mare; ben al contrari és un ésser distint d' ella que va creixent i madurant. I això és precisament el que es destrueix.

Quan una mare decideix abortar el fill que ha concebut s' ho ha plantejat seriament i la seva decisió final és acabar amb aquella vida petita i indefensa que porta endins. Això li suposa una reflexió molt profunda i, en definitiva, una decisió madurada. Encertada o no, però meditada.

Vet aquí que ara se' ns ofereix la possibilitat d' abortar sense plantejament previ. Es tan senzill, tan còmode, que fins i tot ens estalvia de pensar sobre el que realment fem.

La mare no decidirà: "Vaig a abortar". Simplement solucionarà aquell retràs menstrual. I és aquí, arribar a aquest punt, on radica la meua greu preocupació pel tema.

Es impossible decidir lliurement i conscient si els coneixements previs a la decisió no són correctes.

Tot el que he dit fins aquí són reflexions honestes sobre un tema que em dol.

Els meus pares, els agraeixo que m' hagin deixat viure.

Nieves Uriz Urzainqui

L'AVORRIMENT

Una de les coses de les que més orgullosa em sento a nivell personal és la de no saber què és l'avorriment. Ja sé que és una ximpleria, però és que em preocupa quan sento comentaris a la gent jove i no tant jove com: «Avui no sé que fer», «quina tarda més aburrida!»... I jo em pregunto: ¿és que no se sap què fer o és que no es tenen ganes de fer res?

Crec que és un problema d'educació. L'educació no és solament un problema d'estudiar i saber dir «bon dia», «bona tarda» i «mercès». Hi ha un altre tipus d'educació, sigui musical, sigui literària,... Una educació que motiva al nen a cercar la diversió en les petites coses, sia en els jocs, sia en els treballs manuals, sia en saber conversar, sia

parlant bé o escoltant millor.

Es difícil que quan un es fa gran descobreixi aquests plaers que crec que són els més alliberadors per a l'home. Llegint un bon llibre o escoltant una bona peça de música l'home és capaç de traslladar-se més enllà de les seves fronteres, i fins i tot trobar la llibertat.

Però tornat a l'educació dels nostres infants: ensenyem als nens a estimar la terra, a descobrir la meravella de la natura? Els ensenyem a plantar una llavor i anar cuidant dia a dia aquella planta fins que allò tan petit es converteixi en una flor meravellosa? (i qui diu una flor, diu una tomaquera o una mongetera). Ensenyem als nostres infants a descobrir l'entorn en que viuen, descobrint el paisatge, la seva història,

els seus monuments...? Els ensenyem a estimar, cuidar i respectar els animals, o al contrari, els ensenyem a estimar-los només quan són petits i fan gràcia i a abandonar-los quan es fan grans i lletjos?

Cal que acostumem al nen a trobar en les coses més insignificants i de cada dia la sana i alegre diversió, i serà així que aconseguirem que quan siguin grans tinguin un ampli ventall de possibilitats per a divertir-se i a la fi per a ser feliços. Hem de lluitar contra l'avorriment i procurar que els nostres fills no ens hagin de dir mai: «Mare, no sé què fer».

Isabel M.ª Vera